

De vreugde in de HERE, die is uw toevlucht

door: Ph. Tapernoux

Nehemia 8:1-12

Terugkeer naar het Woord

Nehemia laat ons het herstel naar Gods gedachten zien van het overblijfsel van Israël, dat uit de Babylonische ballingschap was teruggekeerd naar Jeruzalem. Niet alleen was de tempel herbouwd, maar ook de verschillende offers werden weer gebracht volgens de voorschriften uit het boek Leviticus. De burgerlijke staat van de inwoners van Israël was weer in orde gemaakt en het gezag van de overheid was hersteld (Neh. 7). Daarna vinden we een werk in het *innerlijk* van het volk, en wel een terugkeer tot de gehoorzaamheid aan het Woord en het herstel van het gezag hiervan over hart en geweten. Het machtige resultaat hiervan wordt ons in Nehemia 8 voorgesteld. Onder deze zegenende werking werd het gehele volk als één man bijeengebracht in Jeruzalem op de eerste dag van de zevende maand (vs. 1-2).

Deze dag was door de HERE apart gezet als een feestdag, een rustdag aangekondigd door bazuïngeschal, een heilige samenkomst (Lev. 23:23-24). De zilveren trompetten, symbool van de verlossing waarop de relatie van het volk met God was gebaseerd, moesten klinken (Num. 10:10). De Israëlieten moesten eraan worden herinnerd dat zij Hem toebehoorden, die hen van het oordeel en van de slavernij in Egypte had verlost. In de profetische wegen van God met Zijn aardse volk is dit feest een beeld van het weer aanknopen van betrekkingen met hen na de opnemings van de hemelse heiligen. Het Pinksterfeest, dat aan het feest van het geklank voorafgaat (Lev. 23:15-22), spreekt van de *huidige* bedeling die eindigt met de komst van de Heer en onze bijeenvergadering tot Hem. Daarna zal God Zich opnieuw met de aarde bezighouden en een gewillig volk voorbereiden voor de heerlijke dag van de openbaring van Zijn gezalfde Koning (Ps. 110:3).

“Blaast de bazuin op de nieuwe maan, op volle maan voor onze feestdag” (Ps. 81:3). De maan, een type van Israël op aarde, zal na vele eeuwen van duisternis en sluimering opnieuw haar licht geven. Israël, d.w.z. het trouwe door God verwekte overblijfsel, zal zijn plaats weer innemen als het middelpunt van de volken. Het zal weer het voorwerp zijn van de wegen van God en

de getuige van Zijn heerlijkheid op aarde. Op de eerste dag van de zevende maand moest het volk zich verzamelen en juichen ter ere van Jakobs God (Ps. 81:1). Zo zal het zijn *in het laatste der dagen* en de Israëlieten zullen zich bekeren *“en bevende komen tot den HERE en tot Zijn heil”* (Hos. 3:5). De zilveren trompetten symboliseren deze machtige oproep van de Geest van God, die hen zal doen opstaan uit de slaap en hen ertoe zal brengen te juichen voor Hem, die zij zolang hebben miskend. Maar Hij bemoedigt hen door Zijn belofte: *“Wanneer het hun bang te moede is, zullen zij verlangend naar Mij uitzien”* (Hos. 5:15).

In het bijeenbrengen van het overblijfsel in de tijd van Nehemia zien we dus een beeld van de terugkeer van het volk van God aan het einde van haar geschiedenis van rebellie en oordeel. In zijn grijze ouderdom zal het net zoals Noömi met Ruth de weg naar Betlehem weer inslaan. Het zal daar de machtige Verlosser, de ware Boaz vinden. In Hem is kracht om dit vervallen huis te herstellen en te zegenen. Wij weten niet of de trompetten werden geblazen overeenkomstig de wet. In een dag van verval is de grote vraag voor het volk van God niet zozeer het herstel van de uiterlijke orde, maar het oordeel over het kwaad en de gehoorzaamheid aan het Woord. Ik sta niet kritisch tegenover stipte gehechtheid aan de Schrift in alle bijzonderheden van de eredienst van het volk van God en de dienst om het Woord. Ik wil er alleen aan herinneren dat als wij door eigen schuld bepaalde zegeningen uit het begin hebben verloren, de tegenwoordigheid van de Heer en de werking van de Heilige Geest niet zullen ontbreken, want deze zijn nauw verbonden aan de werking van het Woord. De belofte voor het overblijfsel was: *“Ik ben met u (...) overeenkomstig het woord (...) en Mijn Geest in uw midden (...): vreest niet”* (Hag. 2:5-6).

Het Woord geopend

Wat ons hier opvalt, is de eenheid van het volk. Deze eenheid werd in praktijk gebracht door de machtige werking van de genade, die alle gedachten van Israël op hetzelfde doel richtte. Ze waren één van hart en één van ziel om de wil van God te zoeken en zich samen voor Hem te verootmoedigen. Het Woord had zijn

gezag over het geweten herkreten. En om dit Woord te gehoorzamen, verenigden zij zich als één man. Deze vergadering op het plein voor de Waterpoort geeft ons een treffende illustratie van het beleven van *“de eenheid van de Geest”* (Ef. 4:3). Het is de praktische verwerkelijking van die eenheid, die wij moeten bewaren in een tijd van verval maar ook in dagen van voorspoed in de geschiedenis van de gemeente. Daartoe hoeven niet alle leden van het lichaam van Christus op hetzelfde ogenblik op aarde vergaderd te zijn op de grondslag van de eenheid van het lichaam in gehoorzaamheid aan het Woord, hoewel zo'n samenkomst natuurlijk mooi zou zijn. Niet alle Israëlieten waren in Jeruzalem ten tijde van Nehemia, alleen een klein overblijfsel, een kleine minderheid van het volk. Toch gaven deze weinigen door hun samenkomen in de tegenwoordigheid van de HERE, op de dag die door Hem werd aangeduid als “een feestdag” en “een heilige samenkomst”, uitdrukking aan de eenheid van het volk.

Zo is het nu ook bij *“hen die de Heer aanroepen uit een rein hart”* (2 Tim. 2:22). Ook zij verwerkelijken de tegenwoordigheid van de Heer in hun midden, als ze tot Zijn naam vergaderd zijn en aan Zijn tafel uitdrukking geven aan de gezegende waarheid van de eenheid van het lichaam (1 Kor. 10:17). Dat is geen uiterlijke band, geen menselijke organisatie; het zijn geen vleselijke banden die hen verbinden, maar het werk van de Geest van God in alle harten. Hij heeft hen op het terrein van Zijn zegen en Zijn getuigenis gebracht.

We zien hier ook een opmerkelijk feit. Als het volk honger en dorst heeft naar het Woord, vragen ze om Ezra en zijn dienst. Tot op dat ogenblik was hij nog niet op het toneel verschenen. Het lijkt wel of men zijn trouwe dienst vergeten was. Ezra had er zijn hart op gezet om de wet des HEREN te onderzoeken en haar te volbrengen, en om haar in Israël te onderwijzen (Ezra 7:10). Toen God de behoefte wekte in het hart van het volk, kreeg deze dienstknecht het voorrecht hun voor te gaan in de weg van de gehoorzaamheid. Hij hield hun het onderwijs voor van de Heilige Schrift. Zoals altijd bij een opwekking, geeft God ook de instrumenten die nodig zijn om Zijn volk te onderwijzen. Zij weten de waarheden van Zijn Woord naar voren te brengen, ook al zijn die lang vergeten of verloren gegaan. Zo was het tijdens de Reformatie en in het Reveil. De Heilige Geest herinnerde de Gemeente aan haar roeping, haar plaats en haar hemelse hoop.

“Toen bracht de priester Ezra de wet voor de gemeente, zowel mannen als vrouwen en ieder die het kon begrijpen” (vs. 3). Ook de kinderen waren met hun ouders bij deze plechtige samenkomst in de tegenwoordigheid van God, vanaf de leeftijd dat ze onderscheid konden maken. Het is treffend te zien welke plaats ze in de hele geschiedenis van Israël innemen. Ze moesten zorgvuldig onderwezen worden in alle verordeningen van de HERE, en zij hadden deel aan alle zegeningen van het volk. Want God had ook hen met sterke hand en uitgestrekte hand verlost uit

Egypte (Ex. 10:8-11; 13:14; Deut. 1:39; 4:9; 11:18,19; 32:46 enz.). Ook vandaag hebben wij het voorrecht onze kinderen tot de Heer te leiden en hen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer (Ef. 6:1-3).

Alle Israëlieten rondom Ezra luisterden aandachtig naar het Woord van God. Na lange tijd van geestelijke dorheid bracht Ezra de verfrissing en het voedsel waaraan men behoefte had. Zes uur lang las hij uit de wet voor. Zo groot was hun verlangen dat deze tijd hun niet te lang voorkwam. Hij had trouwe dienstknechten om zich heen om hem bij zijn taak te helpen (vs. 5). *“En zodra hij het boek opende, stond het gehele volk op”* (vs. 6). Deze houding laat een grote, door de Heilige Geest gewerkte eerbied zien voor God en voor Zijn woord. Dat het hier staat opgeschreven, bewijst wel hoe aangenaam deze houding was voor God en dat het als een voorbeeld voor ons moet dienen.

Duidelijke uitleg

“Ezra loofde de HERE, de grote God, en het gehele volk antwoordde, terwijl het de handen omhoog hief: Amen, Amen. En zij knielden en bogen zich voor de HERE neer met het gelaat ter aarde” (vs. 7). De teruggevonden lof was een vrucht van de opwekking; en dit kenmerkt ook het getuigenis van het trouwe overblijfsel van Filadelfia aan het eind van de kerkgeschiedenis. Ezra stond niet alleen in zijn lofprijzing. Het volk knielde neer en boog zich voor de HERE met het aangezicht ter aarde. Allen waren doordrongen van de grootheid en de heerlijkheid van deze almachtige God, die de nakomelingen van Abraham had verlost en vergaderd, ondanks de opstandigheid en afvalligheid die hen had gekenmerkt. Hij had gedacht aan Zijn belofte aan de vaderen en het volk vreugde bereid door het opnieuw te verzamelen in Zijn tegenwoordigheid in Jeruzalem. Ze toonden diepe ootmoed door zich met het aangezicht ter aarde te buigen, en dat was de voorbereiding om het Woord bereidwillig te ontvangen. Zoals het veracht wordt in dagen van achteruitgang, zo wordt het kostbaar voor allen die door de Heilige Geest zijn levend gemaakt. De Levieten legden het uit overeenkomstig Gods wil, zodat men het kon begrijpen (vs. 9).

Dat was nodig, omdat zij zolang in een vreemd land hadden gewoond. Ze hadden de taal van Babel overgenomen en waren de taal van hun vaderen vergeten. Zo hebben ook veel kinderen van God door vermenging met de wereld hun inzicht in het Woord verloren. Het is voor hen een gesloten boek geworden. Maar gelukkig, als we geestelijke dorst hebben en profiteren van de hulp die God aan iedereen ter beschikking stelt door zowel de mondelinge als de schriftelijke dienst van anderen die door de Heilige Geest worden geleid, dan kunnen we ons door dit Woord laten leiden en onderwijzen. Wij kunnen de bediening van het Woord in de gemeente niet genoeg waarderen. De zalving van de Geest leert ons de waarheid (1 Joh. 2:27). Een van de voornaamste middelen daartoe is de dienst van het Woord door

middel van de dienstknechten, de instrumenten die Hij daarvoor geeft. Deze dienst stelt ons de waarheid voor en geeft ons de verklaring ervan, zoals de Leviëten in ons gedeelte dat deden. Ze laten de schoonheden en de diepten van de goddelijke waarheden zien. Wat een machtige uitwerking had dit op de harten en gewetens van het volk van God. Ze stonden allemaal op voor God om te horen wat Hij hun door Zijn dienstknechten te zeggen had.

Soms is men meer bezig met de dienstknechten dan met de Heer Zelf, die hen gebruikt. Men hoort dan misschien een mooie toespraak; maar als het Woord ons echt in Gods tegenwoordigheid brengt, werkt het als een *zwaard*. Het dringt door in het geweten en het stelt ons in staat onze toestand te oordelen in het licht, waar alles naakt en openbaar is. Zo wordt er overtuiging van zonde bewerkt, en zelfoordeel. Dit gebeurde ook te Korinte, waar Paulus het evangelie had gebracht. Hij kon daarom zeggen: *“maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd door de naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God”* (1 Kor. 6:11).

Gods werk heeft allereerst de volgende kenmerken:

- de wassing door het Woord;
- het oordeel over het kwaad;
- afzondering van het kwaad;
- nieuw leven;
- bekering;
- aanneming van, geloof in het getuigenis aangaande het werk van Christus;
- waardoor de zondaar die gelooft, gerechtvaardigd wordt voor God.

Het volk weende toen het de woorden van de wet hoorde. Dat was het werk van de Heilige Geest in de harten. Het bracht hen tot een ernstig oordeel over hun eigen ontrouw en het verval van het getuigenis, dat aan hun verantwoordelijkheid was toevertrouwd. Deze tranen zijn altijd kostbaar voor God, die zegt: *“(…) op hen sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor mijn woord beeft”* (Jes. 66:2). En ook: *“In de hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelde en nederige van geest”* (Jes. 57:15). Psalm 51:19 zegt: *“De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God”*.

Vreugde in de HERE

Toch moest – door de ernst van het moment – het karakter van het feest op de eerste dag van de zevende maand niet uit het oog worden verloren door de Joden die zich door de barmhartigheid van God hadden verzameld in Jeruzalem (vs. 10). Het was een dag van *blijdschap* en *lof*. De aansporing van Psalm 81:1-3 was hierop van toepassing: *“Jubelt voor God, onze sterkte, juicht ter ere van Jakobs God. Heft een zang aan, laat de tamboerijn horen, de liefelijke citer met de harp.*

Blaast de bazuin op de nieuwe maan, op volle maan voor onze feestdag”. De dag zou komen, waarop het volk zich voor Hem zou verootmoedigen en zijn zonde zou belijden. Nu moest men echter het goddelijke bevel voor deze eerste dag niet veronachtzamen. De leiders maanden de menigte tot stilte, in overeenstemming met de gedachten van God. Ze zeiden: *“Deze dag is voor de HERE, uw God, heilig; bedrijft geen rouw en weent niet”* (vs. 10).

Deze dag herinnerde aan de trouw van God aan Zijn beloften en aan de vaste relatie van het volk met Hemzelf. Het was dus passend op deze dag dat het volk door het geloof bezig was met de gedachten van *genade* van de HERE jegens hen. Ze moesten zich sterken door het genot van Zijn liefde voor hen: *“Want de vreugde in de HERE, die is uw toevlucht”* (vs. 11). Vreugde vinden de verlost en het vergaderde volk in Hem en in Zijn tegenwoordigheid.

Dat is ook voor ons de bron en het geheim van onze kracht voor het getuigenis en de dienst waartoe Hij ons roept. Iemand die Gods gedachten kent, kan de lekkernijen eten van Zijn tafel en zijn dorst lessen aan de bron van levend water. Als hij dan verzadigd is met de goederen van het huis van God en gelaafd aan de stroom van zijn lieflijkheden, kan hij zijn zegeningen delen met anderen voor wie niets bereid is (vs. 11). Dat zegt de Heer ook tegen ons: *“Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien”* (Joh. 7:38-39). Een dienst in de kracht van de Heilige Geest komt voort uit het genot van de gemeenschap met de Heer. Zo'n dienst zal gelukkig, gezegend en voorspoedig zijn. De stromen van levend water brengen verfrissing aan dorstige zielen in een dorre woestijn: *“Want de liefde van Christus dringt ons”* (2 Kor. 5:14). Het hart dat zelf geniet van deze liefde, voelt de behoefte ze ook aan anderen bekend te maken en hen te laten delen in de blijdschap die het zelf gevonden heeft in het kennen van het hart van God.

Jezus alleen kan de dorst naar geluk lessen. Hij alleen kan voldoen aan elke behoefte van een onsterfelijke ziel. De Heer geeft de Zijnen nog niet de vreugde van het koninkrijk, maar een vrede en vreugde die aan alle verlangens van het hart voldoet. Het stelt ons in staat een kanaal van zegen te zijn voor anderen. Zo kunnen wij aan God de Vader *“geestelijke offeranden offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus”* (1 Petr. 2:5). We kunnen als een heilig priesterdom de rijkdommen van genade en liefde uitdelen, omdat ze onze eigen harten verkwikt hebben. Stromen van leven water komen niet uit ons hoofd, dat is de zetel van het verstand. De kennis van Zijn Persoon zetelt in het hart, in het binnenste, in de genegenheden van ons vernieuwde wezen.

Gemeenschappelijke vreugde

Het voorschrift voor het feest van het geklank herinnert aan het samenkomen op de eerste dag van de week. Droefheid en tranen pasten niet bij de heilige dag van

het feest van het geklank, die aan de vreugde en de lof was gewijd. Zo moet ook de eredienst, die wij aan onze God en Vader brengen op de eerste dag van de week, niet veranderen in een bidstond en verootmoediging. Wanneer wij denken aan de heerlijke Persoon van onze Heer en Heiland, aan Zijn overwinning over de dood en zijn machthebber, kunnen wij het heiligdom binnengaan om Hem de lof te geven die Hem toekomt: “de vrucht van de lippen die zijn naam belijden” (Hebr. 13:15).

Onderwezen door zijn leiders kreeg het volk een beter begrip van de betekenis van die dag van zegen. Toen het de gedachten van God werkelijk leerde kennen, kon het zich verheugen in Zijn tegenwoordigheid en delen zenden aan hen die niets hadden en grote vreugde bedrijven (vs. 13). Deze vreugde en gemeenschap met God en met elkaar kwam door het inzicht dat men had

gekregen door middel van de uitleg die was gegeven: “*Zij hadden begrepen wat men hun had bekendgemaakt*”. Zo is het vandaag nog steeds. Als wij door het geloof het Woord van God aannemen, dat ons de Persoon en het werk van Christus voorstelt, Zijn dood, Zijn overwinning, Zijn plaats aan de rechterhand van God, onze vereniging met Hem in de heerlijkheid en de hemelse hoop, dan verdwijnen alle andere dingen. Wij kunnen ons alleen verheugen in de Heer. De vreugde in de Heer is onze kracht voor het getuigenis dat wij van Hem moeten geven op aarde. Laten wij dat meer verwerkelijken, in afwachting van het moment dat wij Hem van aangezicht tot aangezicht zullen zien. God geve dat wij “*met alle kracht bekrachtigd worden, naar de sterkte van Zijn heerlijkheid, tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap*” (Kol. 1:11).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1925-17](#)

Titel: [La joie de l'Éternel est votre force](#)

[Oude Sporen 2008](#)